

[Carl F. Madsen.]  
sætter med nogle Bemærkninger til Ændringsforslagene Nr. 3 og 4 til Lovforslagets §§ 3 og 4:

„Ændringsforslag 4, 1ste Sætning:  
„Lovlige Strejker og Lockouter rammes ikke af Bestemmelsen i § 3“, kan udgaa, naar § 1 affattes som ovenfor foreslaaet, idet Tilføjelsen af Ordet utilbørlig i § 1 gør anførte Ændringsforslag 4, 1ste Sætning, unødvendig. Men ganske bortset herfra er denne Udtalelse om lovlige Strejker og Lockouter dels unødvendig, idet Domstolene aldrig vil falde paa at ramme de almindelige Strejker for højere Løn og bedre Arbejdsvilkkaar, der i de sidste Menneskealdrer har været anset for lovlige i dansk Ret, og dels egnet til at skabe betydelige Fortolkningssværligheder, naar Spørgsmaalet om, hvad der skal forstås ved en „lovlig“ Strejke, skal afgøres. Man bør lovtæknisk ikke skabe Tvivl, hvor der hidtil ikke har hersket Tvivl.“

Det er, hvad Dr. juris Vinding Kruse udtaler til Ministeriet om denne Sag. Det staaer altsaa i et offentligt Dokument, som findes i denne Betænkning. Men naar der kommer et direkte Svar til Ministeriet, som Folketinget har faaet tilsendt, og man har taget sit Ændringsforslag tilbage paa Grund af dette Svar, hvorfor giver Ministeriet da ikke et Svar, som er til at forstå, et Svar, som er i Overensstemmelse med, hvad der staaer her? Jeg kan ikke forstå det paa anden Maade, end at Ministeriet søger at skjule noget, søger vedblivende at svøbe det ind i Vat, saaledes at det, der i Virkeligheden har været Meningen, ikke kommer frem fra Ministeriet ved denne Lejlighed.

Saa er der Spørgsmaalet om den faste Voldgiftsret. Spørgsmaalet lød, om Loven om den faste Voldgiftsret overhovedet berøres af dette Lovforslag, men det Svar, Ministeriet har givet, er udflydende. Man henviser, som allerede sagt, til § 4, der bestemmer, at de kollektive Aftaler ikke berøres af Forslaget. Der gives derimod intet som helst Svar paa det, der er spurgt om, om de andre Bestemmelser i Lovens Paragraffer berøres af Lovforslaget. Den højtærede Minister og jeg var lidt inde paa en Diskussion om dette Spørgsmaal forleden, og jeg var en Overgang glad, fordi jeg syntes, at Ministeren for en Gangs Skyld havde svaret, som han burde og skulde. Men den højtærede Minister siger jo, at jeg har misforstået ham, refereret ham forkert. Ja, han udtaler endogsaa, at han vil være i Stand til at skaffe samtlige Medlemmer til Vidne

derpaa. Det vil jeg dog bestride. Han vil ikke kunne faa et eneste af de socialdemokratiske Medlemmer til Vidne paa, at hvad jeg har sagt, er urigtigt, og jeg tvivler ogsaa paa, at han vil kunne faa en Udtalelse i den Retning af Udvalgets ærede Ordfører. I hvert Fald vilde jeg beklage det, thi Udvalgets Ordfører har set Manuskriptet, inden det gik i Trykken, haft Lejlighed til at gennemlæse det, og jeg forstod ogsaa, at han havde gennemlæst det, men han har ingen som helst Bemærkning gjort til noget Punkt i dette Referat. Det kan dog vist ikke nytte at fortsætte Diskussionen om dette Spørgsmaal, for Ministeren har jo nu sagt noget andet i det sidste Møde. Men jeg skal søge at forklare, hvorfor jeg lægger saa stor Vægt paa et rent og klart Svar angaaende Forstaaelsen af, hvorledes denne Lov forholder sig til Loven om den faste Voldgiftsret.

Sagen er den, at Loven om den faste Voldgiftsret er blevet til gennem Forhandling mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund under Forsæde af Dr. juris Carl Ussing. Der blev holdt mange, mange Møder, inden der opnaaedes Enighed mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund om, hvad der skulde staa i den Lov. Arbejderne maatte paa adskillige Omraader resignere, ligesom ogsaa Arbejdsgiverforeningen paa sin Side gjorde visse Indrømmelser. Men een af de Ting, der blev opnaaet gennem disse Forhandlinger, var den Bestemmelse i Loven om den faste Voldgiftsret, der lyder omtrent saaledes, at for saa vidt en Arbejdsstandsning, Strejke eller Lockout, ikke er retsstridig, er den blotte offentlige Meddelelse derom heller ikke retsstridig. Naar jeg særlig nævner den Paragraf, hænger det sammen med, at før der opnaaedes Enighed mellem de to Hovedorganisationer om denne Bestemmelse, var det ret almindeligt, naar Fagforeningen gav Meddelelse derom i Bladene — vi har jo ikke Adgang til at meddele os til hinanden paa anden Maade —, at vedkommende gik til Domstolene og fik Fagforeningen idømt en ret stor Bøde og Erstatning. Derfor er det ikke uden Interesse for os at vide, naar denne Lov nu vedtages, om den tager Sigte paa dette Forhold. Hvis den gør det, hvis den skal kunne virke i Retning af at ophæve denne Bestemmelse, vil jeg aabent og ærligt udtale, at saa er Arbejderne blevet snydt og narret. Thi de har givet Afkald paa forskellige af de Ønsker, de i sin Tid havde overfor Arbejdsgiverne, netop for at faa den nævnte Bestemmelse, og den Bestemmelse